

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50
Cuba, Puerto-Rico y Extranjer, 2'50

L' EMBARCH DELS INDULTATS DE MONTJUICH

—Que cada llàgrima que han fet derramar aquests governs se 'ls torni una punyalada!...

UN MANIFEST Y UNA MANIFESTACIÓ

Lmanifest de la *Unión nacional* diu coses molt serias que al país li interessa molt llegirlas; sens dupte per aquest motiu el govern ha prohibit la seva lectura, y denuncia y persegueix als periódichs que l' insertan y segueix la pista de les impressions més ó menos clandestinas que se'n fan, com si dependis la seva sort de

un tros de paper, com si aquest tros de paper sigués la seva sentencia.

Imitant als ensotanats, reaccionaris rabiosos, que s'enfilan á la trona pera dir que 'l liberalisme es pecat, y que peca mes qui es liberal que qui roba y assassina, el Fiscal del Suprem acusa com á culpables del delict de rebelió als firmants del aludit manifest, y acaba per dir que 'l delict per ells comés es mes punible que 'l de aquells que fomentavan la rebelió contra la integritat de la patria.

¡Ja veuen quins crims mes horrendos se poden cometre ab sols posar de renglera unas quantas lletras de motxo, colocanlas sobre la platina de una máquina de imprimir, y estampantlas sobre unas quantas resmas de paper blanch!

¡Y pensar que 'ls criminals son aquells botiguers, aquells productors, que senmanas enrera 'ls polítichs de la restauració, de tots plegats no 'n donavan ni tres quartos...

Criminals temibles, mil vegadas mes que 'ls que van perdre las colonias y van deshonrar á Espanya; cent mil vegadas mes, que 'ls que van disminuir considerablement la integritat territorial y la integritat moral de la patria. Y la prova la tenim en que mentres els que tenen l' atreviment de queixarse de tots aquests danys y de totas aquestas vergonyas están avuy camí de la presó, els altres continúan gosant y esperan gosar per tots els sigles dels sigles de las dolsuras del poder y del dret de cobrar integralment totes las contribucions, impostos y gabelas que tingan á bé establir.

Aquest es, segons sembla, el criteri del Fiscal del Tribunal Suprem, expressió fidel del criteri dels homes de la restauració.

Fabricant de miralls es en Paraíso, y un dels seus miralls mes clars y fidels es el manifest de la *Unión nacional*. Donchs ha bastat que 'l posés davant de la cara de 'n Silvela, porque aquest al veure's hi retrata tal com es, fentse l' indignat, tractés de rompre'l de un cop de puny autoritari.

Que 'l manifest de la *Unión nacional* puga ó no puga circular en lo successiu es cosa que ha de tenir sense cuidado als seus firmants, tota vegada que si ells l' han escrit, el govern s' ha encarregat de subratllarlo.

Sense necessitat de llegirlo 'l país s' enterarà perfectament de lo que diu fixantse en las extremosas midas que 'l govern ha pres en contra del mateix.

Si la *Unión nacional* ha publicat un *manifest*, el govern de 'n Silvela ha fet alguna cosa mes important; el govern de 'n Silvela ha realisat una *manifestació* de la seva coba, de una por cerval que li ha fet perdre fins l' últim resto de serenitat.

No importa que no se 'ns deixi examinar el vigor de un dit, si sentím el crit horrible que llansa 'l pacient, quan aquest dit se posa sobre la llaga cancerosa del seu cos.

Per las extremituts y 'ls alarits del pacient jutjém de no sols del mal caràcter de la llaga, sino també de la forsa del dit que l' apreta, encare que vulgan tapar l' apretada ab un llençol.

Y veus' aquí, com el govern, volent prevenir els efectes del manifest de la *Unión nacional*, no ha fet més que augmentar considerablement la séva gravetat y sobre tot la seva significació.

Sempre la llibertat se torna contra 'ls que preténen ofegarla. Ambent vital dels pobles es la llibertat, y 'ls butxins imprudents que 's proposan enrairilla, son els primers que moren asfixiats.

A un govern fort y respectable, á un govern sostingut ab l' apoyo decidit de la opinió ¿quín mal podia ferli un manifest mes ó menos?

Encare que aquest manifest dongués als contribuents determinats consells respecte al pago dels tributs ¿quín efecte podrían produir aquests consells, dat que tothom ó quan menos la immensa majoria dels governants estigués satisfeta de la gestió dels governants?

Un govern fort y respectable apelaria plé de confiança al judici dels seus conciutadans. Un govern que tingués las seves arrels en lo sufragi lliurement exercit, faria valer exclusivament la seva forsa moral per retxassar els attachs y las agressions dels seus adversaris. El país acabaría fentli justicia si la mereixia.

Pero això no poden ferho els governants de la restauració: això no ho pot fer el govern de 'n Silvela. A un acte de opinió ha de contestar ab la forsa... sempre ab la forsa!

Ab la forsa qu' es l' última rahó... dels que no 'n tenen.

Cal donchs recullir aquest fet mil voltas mes significati que tots els manifestos que pugan escriure's y publicarse Es una confessió preciosissima.

Nosaltres tenim el deber de consignarla pera que 'l país se 'n fassa càrrec, y puga aplicarhi la deguda penitencia.

P. K.

NOTA OBRERA

Mentre els obrers del Pla de Barcelona celebraven alegrement la festa del primer de maig, quals notícies característiques foren el *meeting* del Teatro Granvia, y la gran forada á Vallvidrera, una bona part dels indultats de Montjuich passavan l' aigua.

Uns quants dies avants, poch menos que de repentina, s'ieren extrets de la presó, y embarcats á bordo del *Montevideo* que 'ls conduxeix á terra estranya, uns diuhens que á Liverpool, altres que á Méjich. Si 's confirma que se 'ls dona aquest últim destino, 'ls governs de la restauració podrà alabarse de haver resolt el problema del procés de Montjuich, ab perfecta igualtat, porque si als fusellats els va enviar al cementiri y als indultats els envia á Amèrica, resulta que á tots ells els haurá enviat al altre món.

No hi ha mes diferència sino que sobre 'ls primers va posarhi terra, y sobre 'ls últims hi posa aigua, molta aigua.

* *

Las dolorosas escenes que van promoures al efectuar-se l' embark, resultan indescriptibles. Las famílies dels deportats que tantas angonias han hagut de sufrir, primer durant la sustanciació del misteriós procés y després ab motiu de la permanència á presidi de las pobres víctimas de la Inquisició moderna, apuraren l' ultim trago de amargura, al donarlos potser l' última abrazada, al mirarlos partir, tal volta per no tornar á veure's mai més. Hi ha llàgrimes y extremituds de pena qu' entredren hasta á les penyas, pero que deixan totalment insensible l' cor dels governants.

El pàs dels deportats, desde la presó al moll, signé salutat per tots els obrers que 'l presencienar a vivas mostras d' afecte. La indignació y l' sentiment formaren l' ambient de aquella trista escena.

* *

Y diuhens que 'l ministre Dato vè á Barcelona ab l' idea d' estudiar la qüestió obrera, y ab el propòsit de remediarla en tot lo que li siga possible.

Insensat!

No hi ha ni hi haurá de fixo un sol obrer que vulgui tractes ab el representant de un govern que acaba de cometre la més gran de las iniquitats, negant fins l' ayre de la patria als indultats de Montjuich.

Perque 'ls obrers pugan clavar els ulls sobre en Dato sense qu' estigan prenyats de santa indignació, es precisa que se 'ls donga una satisfacció completa. Entre las classes obreras y 'ls governs de la restauració no pot haverhi relacions de cap mena, mentres no sigan retornats á la patria 'ls innocents que han sigut expulsats d' ella, y en tant no 's procedeixi á la revisió seria y escrupulosa del infame procés de Montjuich.

SUDRA.

' han reunit els cinch Presidents de las cinch associacions que van portar la batuta en la qüestió de las reivindicacions de Catalunya, y han resolt no secundar els acorts de la *Unión nacional*, y limitarse á demanar el concert econòmic.

Ja diu bé 'l ditxo: «Cada loco con su tema.»

¡Y ab quin gust ha de fregarse las mans en Silvela, al veure que hi ha sempre qui ab l' excusa de un concert, no fa mes que donar notas d'ssafinadas!

A la província de Lugo, 's diu que s' han descubert unes minas d' or.

Y per cert que ja hi ha molts inglesos que han anat á examinarlas.

Potser sí que 'l Transvaal d' Espanya comensarà per Lugo.

El Transvaal ó 'l Trasbals... tant se val.

Deducció lògica.

Quan el govern impideix ab tant empenyo que 's divulguin els acorts de 'n Paraíso y en Costa, de-

mostra clarament, que davant de l' opinió pública 's considera ell mateix mes débil qu' en Costa y en Paraíso.

El borni de Paraíso ha declarat que tornará á prendre part en la política activa.

Aixís es Espanya: els morts putrefactes ressucitan sempre.

Els únichs que no surten may de sota terra son els màrtirs de las ideas, morts en olor de santedad.

Pot ressucitar el general de las ulleras fumadas, que lo qu' es en Rizal, la seva víctima, no s' alsara may mes.

Fins el Sr. Echegaray, que á pesar de haver militat en las filas republicanas, vivia feya temps allunyat de la política, ha tingut á bé acceptar del actual gobern el càrrec de senador vitalici.

¡Qui havia de pensar may que l' autor de tants dramas admirables, havia de acabar realisant un sainete tan grotesch!

Tots els periódichs de Madrid, entre ells *El Imparcial*, propietat del ministre Gasset, publican sense tiopés una gran part del manifest de la *Unión nacional*.

Algun periódich de Barcelona fa lo mateix y 'l denuncian punt en blanch.

Això vol dir que l' unitat jurídica d' Espanya té la forma d' embut: la part ample á Madrid, la estreta á províncies.

¡Y ara, ab això calculin si ha de tenir barra en Silvela per a trevirse á persegir el regionalisme!

Tant bon punt s' ha vist ministre, en Vadillo ha alsat l' urpia sobre 'l Jurat. Tracta, nada menos, que de sustreure al coneixement del tribunal popular totes las causas que mes ó menos se rossin ab la política, alegant que per entendre d' elles, el jurat adoleix de apassionament.

Segons en Vadillo, únicament els jutjes y magistrats de nombrament del govern, y amenassats de continuo ab ser declarats cessants si fan gala de una mica de independència, poden entendre en las causas políticas de una manera enterament desapassionada.

¡Quina irrisió!

* *

¡Ah! Aneulas desvaneixent totas aquestas débils sombras de llibertat democrática, qu' encare restan consignades en las lleys. No pareu fins que no 'n quedí ni una.

Llavors veurém si 'l poble avuy ensopit se despera, y un cop despert y fentse càrrec de lo horrible, de la seva situació se disposa á la lluita, fins á donar la vida, per reconquistarlas!

Recorda un periódich el fet realisat per Mister Jaustein, célebre personatje anglès, que aconsellant al país que 's negués al pago de las contribucions, va encendre la revolució que acabá ab el reynat y la vida de Carlos I.

Lo mes particular es que per donar aquest consell y ferlo seguir pels contribuyents, no va tenir cap necessitat de insertarlo en els periódichs, ja que en aquella època encare no se 'n publicavan.

Lo qual indica clarament que «quan Deu vol, ab tot vent plou.»

Digui, Sr. Silvela, vosté qu' es tan aficionat á treure punta á tots els fets històrichs ¿no es veritat que «quan Deu vol, ab tot vent plou?»

Vegin com las gasta l' administració.

A un propietari de Palma de Mallorca li han clavat una multa de once mil pessetas per un inquilino á qui havia llogat un local, deixà dintre de aquest al anarsen uns aparatos casi inservibles per la destilació del alcohol y una cantitat de figas en remull.

Y ara pregunto: ¿Si 'l govern té tanta fam de pis-trinchs, per què no posa una multa á la Tabacalera per cada paquet de tabaco qu' endossa faltat de pes?

Ah, massa que 's veu. La Tabacalera té molt bones brevas pels amichs, y en canvi 'ls propietaris de Palma no tenen mes que figas secas... y en remull.

CARTAS DE FORA. — Amer. — No estaría de més que 'ls pares de la nena que preparantse pera la primera comunión va ser portada á la sagristia per un esparver mistich, donguessen part del fet als tribunals de justicia, y aquests podrían averigar lo que hi ha de cert en lo que, ab escàndol general, corra de ven públic. Això á lo menos serviria d' advertencia saludable á moltes famílias que tan impremeditadament confian a certs fulanos la ignorància de las seves filles.

... Sant Martí de Sasgayolas. — El nostre arcalde-borgo, per medi de la Guardia Civil va fer plegar el ball que 's donava en el Circul Sasgayolense, ab tot y tenir aquest permis del Gobernador. En altres cosas mes útils y profitoses al poble hauria de ocuparse

aquesta autoritat, que s' dedica à fer plegar balls, obeint tan sols à mesquines rivalitats de cassino.

Bescàndol. — No pot formar-se una idea, Sr. Director, dels medis que s' emplean en aquest poble pera deixar sense feyna als traballadors que no pensan com l'home negre y algúns dels seus adláteres. Fins à las declaracions calumñosas fetes per sota mà s' acut per conseguir-ho, que aquesta deu ser, per lo vist, la manera que tenen de interpretar las doctrinas de la fé catòlica. Mentida sembla que tals cosas passin à las darreries del sige xix y en un poble que blassona de cívilitat.

Rosell (Benicarló). — L' aranya negra de aquest poble tingüe la barra de consentir que l' cadáver de un tal Cinto Serret permanesqués insepult per espai de 48 horas, tot perque en vida no anava à confessar, y afirman que ho feya perque servís d' escarmant. Lo més deplorable es que l' Jutge municipal consentís aquest escàndol. Per fi s' efectua l' entero-civil assistinthi una numerosa concurrencia.

Benicarló. — Al sortir de la iglesia l' combregar general, el célebre capellà Valls, deixa l' acompañament y dirigintse à un grup de persones que hi havia à la plassa les emprén a bofetades contra un vell de 60 anys, y no para fins à tirarlo per terra, y tot perque l' pobre home no s' ajenollà à causa d' estar invàlit, à conseqüència de una vella malaltia. Així las gastan aquests fidels intérpretes de las doctrinas evangèliques que consagran la mansuetud y la dulsura.

LA SIRENA SILVELISTA

Preveyent la tempestat que, al posar en vigor els ruinosos pressupostos d' en Villaverde, ha forjat sobre son cap el mateix govern, procura aquest ab tota mena d' esforços evitar sas conseqüències y à ser possible escampar la nuvolada.

Apela, com de costum, al sistema seguit per tots els governs de la restauració. Com las sirenas, per atraures à la opinió, ordinariament imbécil, acut al repertori de las cançons afalagadoras, y ab veuheta armónica explica tot un sopar de duro de reformas, bons propòsits, iniciativas regeneradoras y salvadors plans.

En previsió del perill, tot son propòsits d' esmena, pero quan s' hagin aflixit els nervis al indignat país y l' enervament y la indiferència hagin sustituit à la actual excitació, llavoras el govern olvidarà per miléssima vegada sas promeses y seguirà el despilfarro en els ministeris, la immoraltat en la administració pública y el desvergonyiment à per tot arreu.

Persistim, com sempre, en nostra creencia de que això no té altre remey que una bufada sanitosa que ho arrabassi tot y restauri l' imperi de la moralitat y de la justicia en totes las esferes. Si algun element li ha dispost à donar la necessaria empenta, serà ben tonto si s' deixa enganyar per las manyaguerías del govern, donant nous allargos al esbravament de sas energias.

Ara ó may. Els elements honrats, dispostos à lluitar contra la gent inepta que ns portà à la ruina y preten acabar d' esfondrents, han de tenir present que avuy la indignació del país està en son periodo agut, que hi ha malestar en las classes baixas, irritació en la classe mitja y descontent y fàstich en totes las demés; mentres es calent pot pelarse.

Ademés, el govern els ajuda enviant bandades d' investigadors de tota mena que irritaran al poble enredantlo en las mil mallas d' uns tributs tan onerosos com laberintichs.

El govern no te ganás de reformar res. Si el poble li posa entrebanchs, no cumplirà cap de sòs compromisos excusants en las dificultats qu' ha trobat en el desenrotlllo de sa gestió. Pro si se l' deixa en pau tampoch cumplirà res y seguirà son etern sistema de donar temps al temps, preparant una nova torsada de coll al país productor.

Som enemichs irreconciliables del govern silvelista, com ho forem d' un govern sagasti, com ho serém de qualsevol govern monárquich; creyem qu' es una obra patriòtica en tot temps fer la guerra en tota classe de terrenos y baix tota mena de formes, à un règimen basat en privilegis odiosos, repugnats caciquismes, contubernis estúpits y nepotistes irritants; estém segurs que l' estat desesperat d' Espanya no es dels que s' curan ab palatius nyonyos, sino que requereix enèrgichs cops de llaneta y actius càustichs; y entenem que para la salvació de la patria sempre es mes hora avuy que demà.

Conseqüents, donchs, ab nostra manera de ser, ens doldrià en l' ànima que si algún element està dispost à arrimar l' espatlla, desistis de son empenyo, y si nosuechis aixís y sense fer cas dels cants de sirena del apedassat govern silvelista, hi ha qui dona la cara y qui s' llensa ab decisió à la lluya, pot contar ja desd' ara ab nostres entussiasmes y ab nostre decidit apoyo.

Y en tota mena de terrenos.

JEPH DE JESPUZ.

AL MINISTRE DE LA GOBERNACIÓ

Se l' saluda, senyor Dato,
se l' saluda cordialment:
ja sab que aquí som uns trunfos
per rebre ab garbo à la gent.
Cert que ns troba sense quartos
y no l' podem obsequiar;
però, haventhi bona cara,
lo demés gvirat? què hi fa?
Treguis bé la pols, endressis,
rentis, pentinis... Ja estém?

QUESTIÓ D' OUS

—Beute aquest ou que l' altre 's cou.

Donchs agafi una cadira y ab tota calma enrahoném.
—Què vé à ferhi à Barcelona?
—Vé, com diu, à descansar dels tremendos amohinos que l' cárrec li fa passar?
—Vé à divertirte uns quants dies, ramblejant com un burgés de Colón à Canaletas, sense ocuparre de res?
—Molt ben pensat! El programa es de lo més escullit y si fos cert, li diria:
—Què li fassi bon profit.—
—Vé, al contrari, à pendre vistes y à averiguar si la fals talla tant com asseguran els diaris ministerials?
—Vé à albardà à la classe obrera, fingint en pro d' ella un zel' que no sent, y enllepolintla ab quinze céntims de mel?
Si es aixís, no s' escarrassi: aquí tots tenim bon nas, y per confit més o menos ja no hi ha qui dongui un pas.
—Sab quina es la millor màxima del poble sà de per qui?
Que l' prometre no fa pobre ni politich el cumplit.
—Empassarnos las promeses qu' en Silvela-bis ens fés!
—No veu que ja n' som mitj mestres de tot això d' ams y esques?
Créguim, no signi criatura: no's fiqui ab traballadors, ni en camisas d' onze varas ni programas redemptors. Apenas obri la boca, la gent s' sab què li dirà?
—Eh! Ns vol ensenyar de viure, y no ns deixa menjar pa?
—Vé aquí à fer l' amich del poble, y diu amagat el bastó?
—Volta! Ja t' coneix, herbeta, que t' dius regeneradó!
Plegui, senyor Dato, plegui y no ns vulgui pendre l' pel, que una cosa es Barcelona y un' autre Carabanchel.
—Vé aquí à descansar? Descansi. Busquis un bonich recó, y ab las relacions que conta pot estar com un rectó.

Dini ab el gran Pantorrillas, esmorzi ab en Milà y Pi, visiti la Puda Seca y l' cassino silveli; xalis, passeji, disfruti, banqueteji à tutti-plé, que seguiti aquesta marxa la gent no li dirà re. Pero gfe empassar la pildora al poble més avansat que s' coneix avuy à Espanya? Don Eduardo, s' ha tallat. Si aquí hi ha gent que combrega, que no n' estich ben segù ab rodas seleccionistas ja no hi combrega ningú.

C. GUMÀ.

LO TEATRO NACIONAL

El minstre d' Instrucció pública està desesperat. S' ha compromés formalment à estableir el Teatro Nacional, y ara que ja ha soltat una pila de prendas, se troba ab que no té teatro ni està gayre segur de tenir nació.

L' apuro es formidable. Perque, lo qu' ell diu: —Bueno, Teatro Nacional: ja està trompetejada la cosa y esbombat per tot arreu que la nació 's llença decididament à la vida artística. Pero ¿y los actors? ¿Y las comedias? Si l' èxit d' una empresa consistís no més en tenir un edifici, el negoci de teatros seria bufar y fer ampollas. Quadrás, salas, locals de bona cabuda aviat se troben... El bussilis es aquest: ¿De ahont treurem las obras? ¿Qui' ns proporcionarà los artistas?

El subsecretari del ministeri, que sent las lamentacions del senyor García Alix y que, dat el sou que cobra, té l' ineludible deber d' entristirse quan el minstre s' entristeix, tracta de consolar al seu jefe ab bonas paraules.

—Bé-li diu —¿qué caramba! No s' despacienti per això. ¿Ha promés que tindrém Teatro Nacional? Fassi veure que no se'n recorda, ó interinament organisi un teatro de putxinellis.

—No puch: la paraula avants que tot! Si ja hagués sigut minstre altres cops, potser me'n riuria d' això de la paraula, perque la costüm de faltarhi diu que arriba à donar cert aplom al home; pero ara, conseller responsable de quatre días, no m' considero ab suficient autoritat per mentir.

—En resumidas quèntas, donchs: ¿qué li falta per tirar endavant?

—Tot. Repertori y companyía. No tinch ni una cosa ni l' altra.

—Aném à pams, y tal vegada això s' arregli ab més facilitat de la que vosté's figura. Comensém pel repertori. Obra gno'n té cap?

—Ni una.

—Fem una cosa; agafemnos ab el catálech antich. Comensém à posar en escena *A casarse locan*. —

El minstre fa una mueca.

—¿Vol dir qu' en certas regions no hi veurián una alusio? Cabalment crech que tocan ... à no casarse.

—Donchs posém el *Sálvese quien pueda!*

—No; es massa aviat per això: deixémho per últims de temporada.

—¿Y *Entre bobos anda el juego?*

—No está mal: els *bobos*, naturalment, serian els contribuents. Apuntém: una.

—Després *La de San Quintín*.

—També m' agrada: el títul promet.

—*Pan y toros.*

—Magnific! Lo que hi ha que això de *Pan...* no sé qu' m' fa... 'm sembla ordinari.

—Això ray: suprimim el pa y deixém no mes els toros.

—Sí: aixís será mes... espanyol.

—Un' altra obra: *Marina*.

—Ca! A la marina no la toquém: després tots son reclamacions y cosas. En lloc de *Marina*, val mes posar *El diablo en el poder*.

—O *Esto se va*.

—Perfectament. Ja hem trobat unes quantas obres.

—¿Y los actors?

—Ab els cómichs d' ofici no hi ha que contarhi. Están indignats contra nosaltres.

—Ja m' ho figuro: ab l' impost que 'ls hem posat...

—Escolti: ¿v si la companyía la formessim ab personatges de la situació?

—Bona idea. A veure, passém revista.

—¿Vosté no canta?

—Nó: com no sigui la palinodia...

—¿Y en Silvela?

—Tampoch; pero declama bé, sobre tot els papers de traydor.

—¿Y en Villaverde?

—Aquest no canta: conta.

—Com à base de la companyía ja 'n tenia prou. En Gasset també crech que sab fer bastants papers...

—¡Uy! En els ridiculs, está admirable.

—Bueno. Al meu entendre, la temporada podria inaugurar-se presentant tota la companyía y estrenant un' obra que jo 'm comprometo à escriure expressament.

—¿Cóm se titulará?

—*El nuevo Nerón*. Vóldrá dir en Silvela.

—¿El?

—Si senyor: al aixecarse el teló, apareixerá D. Francisco en escena y comensará diuent: «Nerón d' un caball ne feu un cònsul; jo he arribat à més: de quatre pipolis n' hi fet quatre ministres...»

—Bona, noy, bona!... Aixo es això. ¡Será un éxito!

—Y sembla que d' aquesta feta, tindrém Teatro Nacional.

FANTÁSTICH.

REPICHES

A tenim un nou barco al ayqua: el creuer *Extremadura*. Inútil dir que en el moment de botarlo, fins va ser benehit, exactament lo mateix que 'ls que componían la famosa esquadra de Santiago de Cuba.

La benedicció no 'ls va servir per guanyar, sino per anarse'n à fons plens de cristiana resignació.

Qualsevol diria que l' aigua beneyta aplicada als barcos serveix únicament per mullarlos la pòlvora.

En Dato vé a Barcelona; en Dato, l' ministre de las trampas electorals.

Y asseguran que vé per pendre 'l pols á las classes obreras.

Si vol estalviarse aquest traball y hasta 'l perill de arreplegar alguna bofetada quan vaja per agafals'hi la munyeca, jo li diré quin es l' estat del pols dels traballadors.

Regularment l' obrer té 'l pols molt débil perque no pot menjar tot lo que necessita, y 'l té ademés molt freqüent, com si estés afectat de febre, al veure l' injusticia que s' ha comés ab els seus germans, els indultats de Montjuich.

Ja ho sab donchs en Dato, si no vol *pols...* abstinguis de pendre 'l pols á ningú.

En Moret ha dit que l' partit fusionista acceptava 'l programa de la *Unión nacional*.

Alerta Sr. Paraíso!... ¡Molt ojo Sr. Costa!... ¡Visquin previnguts tots els que segueixen las aspiracions de la nova agrupació!

En Moret es sempre l' encarregat de proporcionar paper al partit fusionista, quan aquest realisa certas necessitats corporals; y lagafa sempre 'l primer que li vé a má.

A tal servye va destinari el còdich de las reformas democràticas, y tal las ha deixadas que avuy no s' hi pot tenir nas, ni hi ha per hont agafarlas.

Aixís, donchs, lo millor que poden fer es dirli á n' el tal Moret:—Aixúgate'l ab els dits, cotxino!

Un regenerador:

D. Pau Alzola, que ab tot y haverse bellugat com un dimoni al costat de 'n Paraíso ha acceptat la Direcció de Obras públicas que li ha oferten Gasset.

Un altre regenerador:

El Marqués de Cabriñana, que ab tot y haver defensat el procediment seleccionista ab motiu dels famosos escàndols del Ajuntament de Madrid, acaba de acceptar de l' actual situació, tan porca com las anteriors, el càrrec de director general de Comunicacions.

¡Qué s' hi ha de fer! En tots els mars hi ha peixos gurmants d' aquells que s' portan l' oli. ¡Y amigo, ja se sab! Per la boca mor' el peix!

Del correspolson de *La Renaixensa*, á propòsit de las cantitats que l' govern destina á la extinció de la llagosta que ha invadit las campinyas extremeñas:

«No serà la primera vegada que la gasolina comprada per matar el cuch de la llagosta, ha servit per altres usos bén distints.»

¡Y bé! Si en lloch de gastarse els diners en gasolina, se ls han gastat en ayguardent, res hi ha que dir: sempre haurán servit per matar el cuch.

La idea de coronar á la Verge de la Bonanova va naixèr l' any 88, ab motiu de haver caygut un llamp dintre del santuari sense haver fet mal á ningú, lo qual com es de presumir, va atribuirse á miracle.

En just agrahiment, varen dir:—Coroném á la imatje.

Y ara que tenen despatxats els papers de Roma, s' disponen á realisarho.

Pero si volen atendre un bon consell, procurin, en tot cas, que la corona remati ab un bon *para-ryos* que atravessi las voltas de la iglesia. Y aixís estarán segurs encare que cayguin llamps y no sigan aquests tan mansos com el del any 88.

Consideracions:

Els espanyols que pegan son els que cobran.

Els espanyols que reben son els que pagan.

**

Fins ara 'ls espanyols se dividian en dos categories: espanyols *paganos* y espanyols *cobrano*s.

Segóns com vagin las cosas, els primers serán espanyols engabiatos com caderner, y 'ls segóns espanyols en llibertat com esparvers.

**

Per extranyes á Espanya.

En las últimas festas de Sevilla, va haverhi un discurs de 'n Maura, y un altre discurs de 'n Moret. Dos discursos en competencia. Dos refiladas... fusionistas. Ab rahó poden dir els sevillans: —El millor número del programa ha sigut el *certámen pajari*.

Un episodi de la romeria de Reus.

LA REGENERACIÓ JUSTICIERA.—¡Pobre Jurat, si no li prenen l' apaga-lumis!...

Al passar pel carrer de Sant Joan, ya tancarse ab estrépit una porta... y 'n volen més de corredissas?

Aquest pànic cerval es propi del bestiar llanut.

Qualsevol soroll basta pera espargir á la desbandada al remat més ben apilotat.

Si vé a Barcelona en Dato
lo qu' es jo no 'n diré ré:
y si'm preguntan: ¿per qué?
—Perque no vull pagá 'l pato.

Un dato oficial.

La impressió del *Diari de sessions del Congrés* en la última legislatura ha costat la friolera de 40,000 duros.

Y tot per aprobarse 'ls pressupostos de 'n Villa-verde.

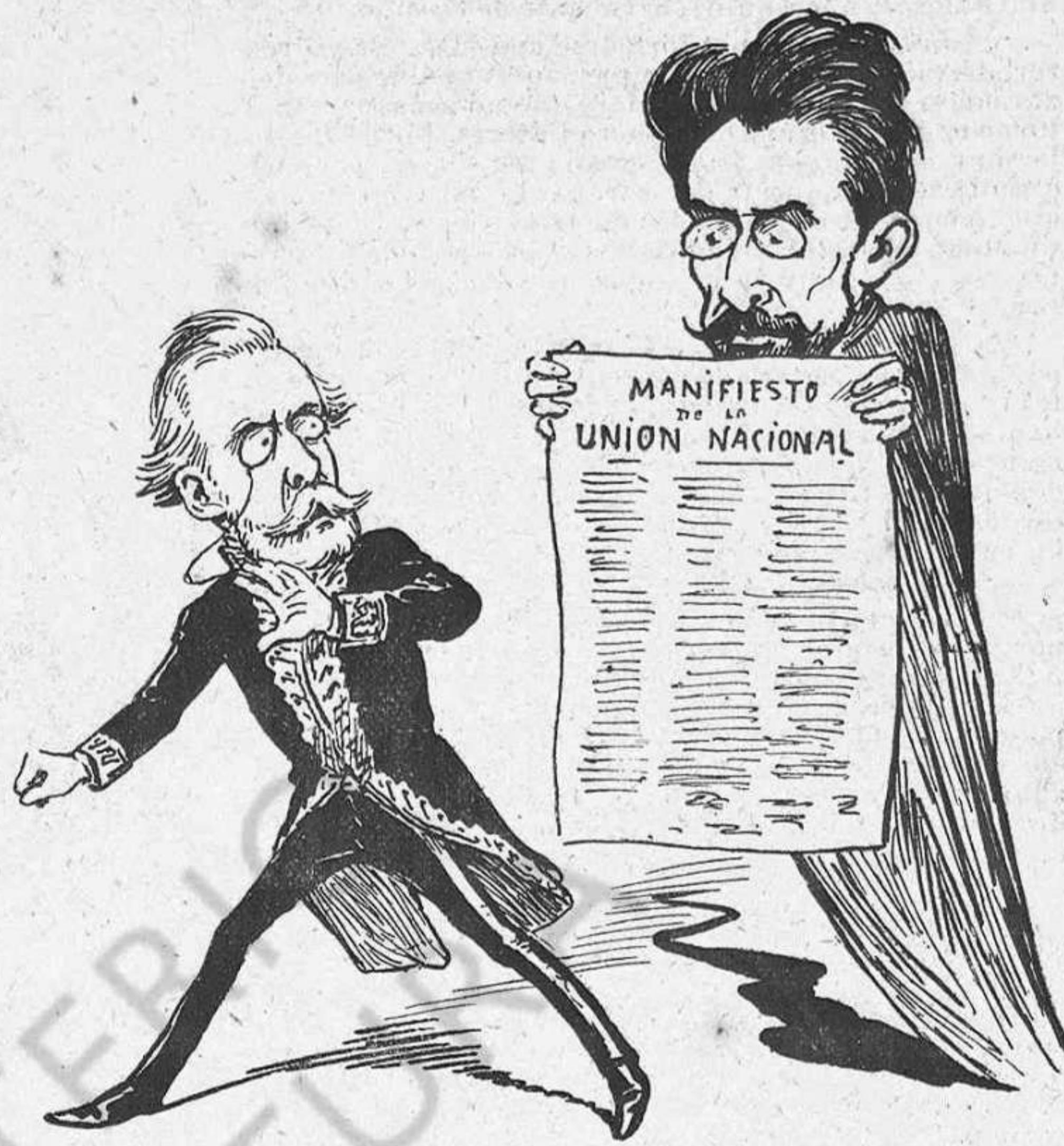
Si la sola sentencia ha costat 40,000 duros, figúrinse lo que costará l' execució de la mateixa!...

Als veïns del carrer de 'n Bot els han fet el favor de treure's certas estadants que desde temps inmemorial venían exerceint allí la seva industria,

Eran de aquellas, que si per exemple haguessen vist passar al hermano Sanz Escartín, li haurían dit:—Psit!... rubio... entra que 't diré una cosa.

**

COSAS DEL DÍA

LA PESADILLA DE 'n SILVELA.—Socorro!... Agafeulo!...

Sens dupte, per no trobarse en aquest cas l' hermano ha manat expulsarlas. Y ara 'ls veïns agrafits pensan demanar que 'l carrer de 'n Bot s' anomeni en lo successiu carrer del Sr. Sanz y Escartín.

Tribut de justicia que jo aplaudeixo, perque l' hermano al destorbar el negoci de las damiselas de cartilla, 's perjudica á sí mateix, contribuhint á disminuir els ingressos del ram de higiene, que 'l gobernador sol aplicar á las necessitats de la casa que habita y á la restauració dels mobles suntuosos que la enjocan.

SOLUCIONS

A L' INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1.ª XARADA.—*Ca-di-ra*.

2.ª ROMBO.

M A R
M A R I A
M A R I A N O
R I A L L A
A N A
O

3.ª GEROGLÍFICH.—*Lo de sobre no va á sola*.

Han endavinat las tres solucions els ciutadans P. Caminer, Botaufegos, J. Muixarnó, Un Esquerriàs i Sara-Tustra; n' han endavinadas 2, Pau Gorina y M. Caus; y 1 no més, Un Filador, Pare Pich y Nicasí Gallego.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans Arebir Nomar, J. Teboll, J. Batista, Ll. Vila, P. Lle, Cara de Deu, Anton de las Gandumbas, Alà, A. Gutierrez y Méndez, y J. Casanovas (a) R. Quijadas:—*Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa*.

Ciutadans Botaufegos, Tap de suro vilafranquí, J. B. C., R. Bertrán, R. Romero, Joaquim Pujol, Barbé Vilafranquí, E. Zola y B., Un Republicà, Un de Blanes, y E. Mut:—*Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian*.

Ciutadà S. Comas: La composició es molt fluixa.—A. Argilaga: Del mateix mal adoleix lo que 'ns envia vosté.—J. Trias y F.: No té cap interès, y res els diria als lectors.—I. Cap: Miraré de aprofitarla.—F. Llenas: Allà ahont va ser llegida hi estava molt bé: en el periòdic no hi estaría tant per son caràcter massa personal.—Pepet del Alb: No va.—Lluís G. Salvador: Queda acceptada.—E. Just y Pastor: Pera poder insertarla hauria de tenir mes brillo, mes fondo, mes sustancia.

—Un col·laborador: L' encarregat de respondre es un servidor de vosté. ¿Y donchs qui s'figurava qu' era?—X.: L' epitafio no es aprofitable.—N. Ramiro Carmin: Es molt incorrecte.—Jaume Roig: Creguim á mi: ni ara ni mai no vulga ser oreneta.

—S. Comas: El sonet no 'ns fa 'l pes.—Sever de Gracia: L' article no 'ns acaba de fé 'l pes.—Eudalt Sala: Utilisarem dos epígramas.—Felius de Llançà: No té condicions.—I. L. Brichs Quintana: Tampoc ne té la composició que 'ns envia.

—Mateu Vilaseca: Vosté prou ens dona una notícia; pero s' olvida de fetxar la carta y no sabem á quin poble s' refereix.—F. Carreras P.: Bé la composició y la xarada. Io demés proucurarem no olvidarla.—Pere Guixa: La primera composició peca pel fondo qu' es frívola; la segona per la forma qu' es incorrectíssima.—E. Morató y M.: Ja té rahó vosté mateix; lo que 'ns remet tindrà bona intenció, pero té també mala sombra.—J. C. y Pastor: No va.—P. Giralt y G.: Idem, idem.—J. Montabliz: No podem tornar sobre 'ls originals que no s' admeten, per la rahó de que se 'n van de dret á la panera. Aprofitarem la conversa.

ANTONI LOPEZ, editor, Rambla del Mitj, 20.

A. López Robert, impresor, Asalto, 68.—Barcelona.

—No ho dupti, mossén Lluch, ab cotxes auto-mòvils, enlestiriam molts mes enterros al cap del dia.

—Sí, pero no veu que ara 'l ministre es aquí y aixó dels mòvils, els hi fà obrir molt l' ull.